

Hồng Sang

Nước mắt chảy xuống

Khi mà nói về chuyện buồn , và chuyện không mấy hài lòng thì nhiều lắm...Nhưng thôi ! kể lể làm gì. Thôi thì cứ kể một tuần lễ này thôi...

Ở nơi làm việc thì đã không vui....kệ...chỉ còn một ngày nữa thôi là hết một tuần , ai về nhà nấy...về nhà yên ổn hơn , nhưng mà khi về đến nhà vẫn không vui...

Chiều thứ tư , sau khi tan ca phải đi chụp X-Ray theo lời dặn của Bác Sĩ...

Trời Tây Bắc Hoa Kỳ...sương mù đặc , cố tìm cho ra nơi điểm hẹn xa lạ ở Eagle. Đến được nơi đó thì đã trễ mất 10 phút. Nhưng họ bảo là không phải nơi này mà là ở Meridian...

Trời càng về chiều...sương mù đặc thêm...có ai biết được trong lúc đó có một người đàn bà bơ vơ đang mang trong lòng nỗi buồn to tác...nỗi lo sợ to tác...đi tìm tòi xem bao giờ....mình chết...

Ở thế gian này ai không một lần chết ? Đó là quy luật mà...Nhưng

phần ai nấy lo...Nhưng rốt cuộc vẫn còn nằm yên trong sự chờ đợi và hồi hộp vì chưa tìm ra được nơi để chụp X-Ray.

Trên đường về nhà , xe cô như mắc cửi qua lại dập dìu...trong lòng mỗi người ai ai cũng hân hoan hồ hởi chào đón ngày : LỄ TẠ ƠN. Thanksgiving. Lễ lớn nên các tiệm , các quán , nhà hàng rất bận rộn cuối ngày kẻ mua người sắm mau mau đóng cửa sớm , nghỉ lễ để quay quần trong gia đình , đoàn tụ , chung vui bữa tiệc lớn như là truyền thống trên đất Mỹ...

Nhưng riêng với người đàn bà đó thì thật là cô đơn , dù rằng bà có tới 4 người con ,2 người rể...và 6 đứa cháu...

Một ngày trôi qua buồn hiu....Một ngày Lễ chậm chạp trôi qua. Sáng hôm sau đi làm gặp người bạn , người bạn ấy kể nào là "Con gà của tui thật là to. Ông Chồng thích cái đùi , thằng con trai thích....đứa con gái thích...vv..vv...

Thôi kệ đi ! Họ hạnh phúc thì họ hưởng...mình không hạnh phúc...mình buồn...thế thôi.....

Sáng cuối tuần phải đi làm thêm , làm chung với đứa con gái lớn , nó kể hàng trăm thứ chuyện trong tuần lễ vừa qua , nào là bức mình chuyện này , chuyện nọ...vv...và...vv...Mà nó chẳng thèm hỏi Mẹ nó vậy chứ đi Bác Sĩ về thế nào ? và đi chụp X-Ray về ra sao. Nó đã quên mất câu " Cái gì còn trong tâm tay thì đâu biết quý "

Trưa....Bà vừa về đến nhà thì đứa con gái thứ gọi sang...lại "măng vón" thế này , thế nọ nữa ,nào là nó bị chị nó "ăn hiếp" chị nó đối

với nó không công bằng , oan ứckể một hơi tràn giang đại hải....
Nỗi buồn chồng chất lên cao thêm....Làm Mẹ biết xử sao đây? Sinh
con ra...nuôi khôn lớn...dạy dỗ nên người...đó là một niềm hạnh diện
lớn lao trong lòng của bà. Bà vẫn âm thầm chịu đựng...

Còn nhớ lúc xưa ở quê nhà...cái thời gian ấy rất cay nghiệt đối với
bà...Bà vẫn âm thầm chịu đựng. Trong căn nhà rách nát nghèo nàn
trống trước dột sau....Đêm đêm bên ngọn đèn dầu leo lét không soi
sáng đủ gương mặt của người Mẹ trẻ khổ đau....Bà ngồi vá cho các
con từng manh quần tằm áo...che chở đàn con thơ...giống như con
gà mái lúc nào cũng xoè đôi cánh che chở đàn con trước nanh vuốt
của điều hâu....

Tối đến....bà đang ngồi xem TiVi thì điện thoại reo vang....nhắc
phone lên , à thì ra có người bạn cũ ở Spokane gọi xuống thăm hỏi
qua loa về ngày Lễ....xong người ấy "nện" cho bà thêm một "búa"
nữa...."Thằng Q. con trai của chị , sao dạo này tui thấy nó ốm quá !"

Và rồi...cái Computer của bà bị trục trặc , bà không chỉnh được , nhờ
thằng con trai Út đến chỉnh giùm. Vừa bước vào nhà bà thì nó đã
chê bai này nọ...nào là :

- Sao Mẹ để mấy cái hồ cá làm gì ? Cây kiểng thì tùm lum...đồ đạc
sao Mẹ không bỏ bớt ?.....

Không dẫn được bức tức bà thốt :

- Tui nhờ you đến sửa máy...you cứ nhìn vào cái máy thôi...còn
những thứ khác...mong you đừng nhìn tới ok?

Khi ngồi vào máy thì nó lại nói :

- Mẹ lên mạng lên nét làm gì...có ai thật lòng đâu...toàn là ảo....

Bà ghen ngào xua đuổi con :

- Ok ! you you về được rồi...đừng nói thêm lời nào nữa cả...Thank.

Và bà đẩy con trai ra đóng cửa lại thật mạnh....

Lên Sopa nằm , suy nghĩ miên man....quá tủi thân...nước mắt chảy tuôn tràn...

Dĩ vãng chợt về trong lòng bà....Thì ra...cả một đời mình cứ nghĩ đến con , lo lắng cho từng đứa một , từ lúc ấu thơ cho đến lúc thành nhân...Tình nghĩa vợ chồng trong bà không còn ...Bao nhiêu tình thương yêu bà dành hết cho các con , coi như là làm hành trang trong cuộc sống , còn nói về bổn phận đối với các đứa em và người thân ở quê nhà , thì coi như cũng đã xong...Giúp đỡ chút ít tiền bạc cho từng đứa...Cất nhà , mua xe , đau bệnh....nghĩ tới đây bà có chút tự hào , mặc dù không nhiều lắm....

Phần bên này cũng đã xong....4 người con đã yên bề gia thất , nhà cửa , công việc. Chỉ có riêng bà....cuộc sống của bà thật đơn giản...rất đơn giản :

" Một mái Trailer một mảnh hồn "

" U buồn thơ thẩn mỗi hoàng hôn "

" Đêm đêm thôn thức trong cô quạnh "

" Thoáng nghe đâu đấy...Đế kêu dòn "

Rồi bà lần đến Computer Email cho thằng con trai Út.

Thiệt thòi nhất , chính là con.

75...xơ xác nhà còn thứ chi.

Chào đời trong cảnh hàn vi.

Con vẫn đỉnh ngộ thua gì ai đâu ?

Khôn ngoan , khi khọt đứng đầu.

Học thì cũng giỏi...té đau cũng nhiều.

Mẹ thương - Anh chị cưng chiều.

Chút niềm vui nhỏ chắt chiu đợi chờ...

Qua rồi...cái tuổi ngây thơ.

Bao nhiêu năm ấy bây giờ là đây.

Mẹ ngồi nhìn gió heo may.

Chim non tung cánh giữa trời bao la...

Hai chị nên cửa nên nhà.

Người anh thì vẫn còn xa dặm ngàn.

Qua rồi cái buổi gian nan.

Mẹ mừng mừng tủi...hai hàng lệ rơi...

Đêm đêm cầu nguyện Phật - Trời.

Bình an con trẻ một đời viễn du.

À ơi ! con nhớ tiếng ru.

Của lòng người Mẹ...ngàn Thu...vẫn còn....

Đưa mắt nhìn quanh khắp nhà...Có cái nào đáng bỏ đâu mà nó kêu mình bỏ ? này nhé : Một bụi chuối kiểng thật đẹp của bà chủ nhà cũ lúc đi để lại đã 12 năm rồi mà vẫn còn xanh tươi...

Một chậu cau kiểng thật dễ thương do bà bạn người Mỹ trao tặng vào năm 2000 khi được tin Mẹ của bà mất ở VN...2 cái hồ cá, hồ nhỏ là của Anthony đưa cháu nội tặng bà...Còn một cái hồ thật lớn là của Neighbour tặng lúc Him move , những con cá thật dễ thương ở lại với bà cho có bạn , mỗi khi đi làm về nhìn chúng , cho chúng ăn bà cũng cảm thấy vui vui....

Trên kệ thì mỗi món một kỷ niệm , cái vỏ sò thật lớn bên trong có hình người tiều phu gánh củi làm bằng ốc xà cừ , do đứa con gái nuôi mang từ VN về tặng Mẹ...một chậu hoa giả rất đẹp cũng là món quà của người bạn từ VN mang về...6 con heo bằng sứ thật nỏ nà và thật dễ thương của 6 đứa cháu tặng trong lần sinh nhật thứ 50 của bà , mỗi con heo đều có mang tên của mỗi đứa cháu : Christy - Denise - Anthony -Justin - Bob - Randy...Đó đó những thứ đó là lẽ sống , là nguồn vui còn lại trong những ngày cuối đời của bà , bà trân trọng và quý mến lắm...

Ở Mỹ...người ta ai ai cũng liệng bỏ đồ đạc hay lắm. Còn đối với bà...thật không dễ dàng chút nào cả...

Thời gian cứ trôi qua , ngày xưa lúc còn ở VN thì bà cứ như con thoi...không ngừng nghỉ , bánh mắt ra thì là phải lo đủ thứ , xuôi ngược , tảo tần , tất bật , cuồn nhiệt nóng bỏng trong cái nóng bỏng

của xứ bà...

Rồi đến đây, đến cái xứ lạnh buốt giá này, hầu như lòng con người cũng nguội lạnh theo, theo cái thời tiết và khí hậu ở đây...sao bà chẳng bao giờ bằng lòng với hiện tại...

Thật ra bây giờ bà rất muốn đi đây đi đó. Đi để mong khỏa lấp nỗi cô đơn, khỏa lấp nỗi buồn phiền, cũng như là một cách thoát ly với hiện tại. Trở lại cái thời quá vãng như những người lữ khách của thời gian đang lội ngược dòng kỷ niệm...Cố tìm cho được cái khỏa lấp trong tâm hồn....cố tìm cho được một chút hân hoan để diện trợ cho lòng kẻ tha nhân đỡ phải bùi ngùi...

Niềm vui của kẻ tha nhân là gì? an ủi cho kẻ tha nhân là gì? những câu hỏi cứ lạnh quanh trong óc bà bà chưa tìm được đáp số...

Đưa mắt nhìn ra khung cửa, lá vàng đã rụng hết chỉ còn trơ vơ những thân cây và cành...Ồ! sao mà giống mình thế nhỉ! "Cây trơ cành trụi lá" Dưới đất tuyết phủ ngập lối đi....đi về đâu?...lối nào dành cho ta? đi về đâu bây giờ? Lại thêm một ngày chủ nhật chậm và buồn...

Nỗi buồn thường len lén hiện về trong những đêm khuya khoắt làm bà không khỏi ưu tư. Một cơn gió nhẹ thoảng qua cũng dễ gợi cho bà nỗi muộn phiền, cô đơn, lạc lõng, bơ vơ, khiến bà quá mệt mỏi, không tìm thấy cái bóng râm mát cho cuộc đời còn lại. Bà đã mòn hơi kiệt sức trên vùng đất khô khan tình cảm, thì làm sao ru nhẹ

hồn bà qua nỗi xót xa này...

Những ngày tháng của cuối năm , nó cũng như cái mốc của thời gian...trôi mãi trôi mãi...

Trong lòng của mỗi người Dân Việt đều mong muốn trở về Quê Hương ăn Tết , cái Tết truyền thống của người Dân Việt Nam...và trong lòng bà cũng muốn thế.

Bà rất thương yêu màu da sạm nắng , màu da nhẵn nhục của người Dân Việt , giống như màu đất của Quê Hương bà....

Bà rất yêu Quê Hương , yêu làng mạc , và yêu nhất người Mẹ già nua của bà....bà mồ côi Cha đã 30 năm qua. Mẹ bà vất vả nuôi con góa bụa nuôi lớn chị em bà trong hoàn cảnh cơ hàn...

Mỗi lần nhớ đến Mẹ , lòng bà nao nao cảm xúc , dạt dào như lúa reo ngoài cánh đồng xa , như gió chiều thổi lúa hàng cau lã lướt....

Mẹ của bà đã nằm xuống theo Cha từ 5 năm nay. Bỗng bà thì thầm :
- Mẹ ơi ! Mẹ có biết rằng con đã dẫm lên bước của Mẹ đã đi qua không ? Mẹ có biết rằng bây giờ đưa con gái của mẹ ra sao không ? Hình ảnh của người Mẹ thân yêu chợt về với bà. Người Mẹ già nua 70 tuổi mà phải chịu 30 năm đời góa bụa...nuôi 8 đứa con mình và 2 đứa con của chồng....Tuyệt vời...thật tuyệt vời...không một tiếng thở than...không một lời hờn trách...

So lại với bà hôm nay thì có nhảm nhò gì đâu ?

Có buồn một chút...có hắt hiu một chút...có đơn côi một chút...có sao đâu ? Phải tự tạo cho mình một niềm an ủi vì : Nước Mắt bao giờ cũng Chảy Xuống....

Nghĩ đến đây trong lòng bà có chút thơ thới....Phải tự an ủi lấy mình , bà bình tâm trở lại và phải tiếp tục dần bước trên đoạn đường còn lại....

Boise vào Đông 2005

Hồng Sang

Đánh máy: Hong Sang
Nguồn: HongSang / Tác giả VNTQ
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 3 tháng 10 năm 2007